

Pris kr. 1,75

Hefte 1 - 1961

Norsk

BRIDGE MAGASIN

Organ for Norsk Bridgeforbund

Utdrag av Ekspertklubben:

Syd har:

♠ kn 7 5   ♥ 9 4   ♦ ED 8 7 5   ♣ 9 7 2

Nord—Syd er i færesonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	pass	?	

I dette nr. bl.a.

Siden sist

Bedre meldinger

Sett og hørt

Spilleprøver

Unge Hansen gjør sin entre

Ekspertklubben

Red:

SIDEN SIST

Det dukker stadig opp ulykker fordi spillerne ikke behersker slemteknikken og ikke er klar over når håndens resurser er tømt. Den siste episoden i denne retningen forekom i det følgende spillet.

♠ D kn 7 3
 ♥ 8 5
 ♦ K D
 ♣ E K kn 10 7

♠ K
 ♥ K kn 10 9 7 2
 ♦ E 9 2
 ♣ D 8 4

Etter åpning hos Syd med en hjerter presset Nord kontrakten helt opp i fem grand. Spar kom ut og Syd fikk for kongen. Siden ble det etterhvert avhengig av riktig gjetting i hjerter, og da spilleren ikke klarte den oppgaven, ble det bet. Mistet utgang på jakt etter en slem som aldri har hatt noen som helst forutsetninger.

Feilen er den vanlige. Åpnerens makker ser seg blind på den store styrken sin, og kjører opp i tillit til at det finnes mer enn ventet på den andre siden. Mange utganger er mistet på denne måten.

Det er kanskje ikke verdt å påstå at leseren vil feile i et spill som dette. Men når jeg trekker det fram, er det fordi så alt for mange spillere her i landet bruker gal vei til slem — den *spørrende* i stedet for den *fortellende*. Velger man den fortellende, er det uhyre enkelt. Det meldes:

Syd	Nord
1 ♥	3 ♣
3 ♥	3 ♣
3 gr. eller 4 ♥	

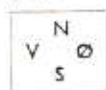
og Nord har ingen ting å tilføye. Han har vist hele styrken sin i den første meldingen, og når makker likevel ikke reagerer, når han likevel er villig til å stanse før utgang,

er det bare en grunn. Han tror ikke på noen slem, han har en minimums åpning.

Så enkelt er det. Men du verden hvor ofte det likevel feiles.

Farlige styrkekast er også et kapittel som blir dyrt i det lange løp, og her har jeg også et temmelig ferskt eksempel:

♠ E kn 2
 ♥ kn 7 5
 ♦ kn 7 6 4
 ♣ E K 7

♠ 10 8 5 4
 ♥ K 8 4
 ♦ E K 10 3
 ♣ 10 2

Dette spillet har jeg selv spilt, og jeg fikk i oppdrag å spille tre grand. Det er ikke verdt jeg refererer meldingene — det fører bare til fullstendig frafall når det gjelder lesning av artiklene om «Bedre meldinger». Jeg ber bare leserne om å huske det gamle slagordet om «ikke som han gjør, men som han sier».

Ruter kom ut, og jeg begynte allerede å telle fire stikk i denne fargen, to i kløver, ett i spar, og resten som milde gavert ett eller annet sted. Men to ganger ruter fortalte at Vest startet med damen fjerde, og at det ikke var mer enn tre stikk å hente her. Spar var opplagt den neste fargen som måtte forsøkes, selv om sjansene nå var blitt noe redusert. På spar fire la Vest syveren, bordet prøvet knekten, og Øst kunne ikke bidra med annet enn nieren. Jeg ble sittende litt forbauset over den milde utleveringen av middels store spar-kort, og ble klar over at her fikk jeg sjansen. Hjem på ruter, og spar ti fra hånden. Vest

Forts. side 12.

Bedre meldinger

Rolf Bøe.

Dette er den 23. artikkelen om dette emnet. Den første sto i nr. 8 for 1958, og siden har det vært en praktisk talt i hvert nummer.

Vi skal i dag prate litt om svarhåndens meldinger etter innblanding hos motstanderne. I denne situasjonen har oppfatningen skiftet en del i de senere årene. Tidligere var det slik at man måtte ha en større styrke for å melde når det kom innblanding fra motstanderne, med andre ord viste meldeserien:

Nord	Øst	Syd
1 ♠	2 ♥	2 ♣

en sterkere hånd hos Syd enn:

Nord	Øst	Syd
1 ♠	pass	2 ♣

Hvorfor var det slik? Fordi man opprinnelig hadde plasert kravet til enkel høyning en god del høyere enn vi hadde det idag. Svakheten ved dette viste seg imidlertid temmelig fort, det ble en rekke umeldte utganger fordi åpneren bare fikk meldt en gang, og således ikke fikk sjanse til å gi uttrykk for sin store styrke. Derfor gikk man ned med kravet til svarhåndens meldinger, men bare når mellomhånden hadde passet. Hvis mellomhånden hadde slengt inn en melding, fikk jo åpneren automatisk sjansen til å melde igjen.

Dette er selvsagt vel og bra. Men det har etter hvert vist seg at det er minst like viktig å vise at man sitter med en viss styrke, enn ikke så meget, etter at motstanderne har gitt til kjenne at de vil være med. Ta et par Nord-hender som disse:

- a) ♠ D 9 7 5 ♥ 8 ♦ kn 10 8 2 ♣ 9 7 5 3
 b) ♠ 9 7 ♥ 8 5 3 ♦ kn 10 8 2 ♣ 9 7 5 3

Syd åpner med en spar og Vest melder to hjerter. Etter at Nord har meldt, kommer Øst med pass og det er Syds tur igjen.

Hvis nå Nord skal passe med begge disse hendene, får Syd det svært vanskelig om han skulle sitte med:

♠ E K 8 4 2 ♥ 7 4 2 ♦ E D 7 2 ♣ 4

Passer han og Nord legger opp hånd (a), har Nord—Syd latt motstanderne sitte og vinne to hjerter mens de selv sitter med fire spar i kortene. Utgangen er kanskje ikke så lett å få meldt, det er idealtilpassning i og med at de to singeltonene (Nords i hjerter og Syds i kløver) moter farger hos makker hvor det ikke er honnører i spissen, og slike hender er det ofte vanskelig å få meldt ut. Men man bør iallfall komme fram til en sparkontrakt og ikke la motstanderne spille to hjerter. På den andre siden kan det være farlig for Syd å melde hvis hans makker har hånd (b). Er han uheldig, kan han gå 500—800 i bet når motstanderne er villige til å stanse i en delkontrakt, eller det kan hende han truer motstanderne opp i en tre grand som det er umulig å bete.

Disse vanskelighetene kommer av at Nord ikke gir uttrykk for forskjellen mellom de to hendene. Det er ikke så meget han har,

men det er likevel nok til å gi en omtrent sikker fire spar med hånd (a), mens det blir omtrent fem stikk mindre med hånd (b). Pussig at det skal gi så stor forskjell, men slik er det altså når tilpasningen spiller inn.

Eller vi kan ta dette eksemplet:

♠ D 8 5 3		♠ 10 6
♥ 4 3		♥ kn 9 2
♦ K 10 7 2	N	♦ 9 6 5 3
♣ 8 5 4	V Ø	♣ K 9 7 3
	S	
♠ E 7		♠ K kn 9 4 2
♥ K D 10 7 5		♥ E 8 6
♦ E 8 4		♦ D kn
♣ D kn 10		♣ E 6 2

Syd åpner med en spar og Vest melder to hjerter. Hvis Nord passer, er Syd i en vanskelig situasjon. Når Nord er så pass sterk som han er, kan Nord—Syd vinne to trekk i spar, og til og med tre trekk hvis kløverne ikke blir angrepet straks. Det er derfor hverken i lag- eller parturering noe lukrativt å la motstanderne sitte og spille to hjerter, en kontrakt de neppe vil ha vanskeligheter med. På den andre siden, hvis vi bytter Nord's og Øst's hånd, vil det hete dobbelt og et par beter om Syd våger seg ut, og det blir ikke det spor mer morsomt.

En annen sak er at hvis Syd melder to spar, får Nord vanskeligheter neste gangen. Har Syd meldt på hans honnørstyrke fordi han ikke har gjort det selv, eller er det virkelig tilleggsverdier? Som kortene sitter, er to spar fullstendig nok, men gi Syd bare kløverdamen i tillegg så er utgangen opplagt. Det er bare å gjette.

Et tredje eksempel, hvor vi lar begge motstanderne melde:

♠ K 8 4 2		♠ kn
♥ 7 5 3		♥ D kn 10 9
♦ 9 2	N	♦ D 10 3
♣ D 6 4 2	V Ø	♣ K 10 7 5 3
	S	
♠ 9 7 5		♠ E D 10 6 3
♥ K 6 4		♥ E 8 2
♦ E K kn 6 4		♦ 8 7 5
♣ 9 8		♣ E kn

Syd åpner med en spar og Vest melder to ruter. Hvis nå Nord passer, kommer tre ruter hos Øst, og det er Syd som skal gjette først. Melder han tre spar, får Nord etterpå det vanskelig å avgjøre om han skal melde fire, og hvis Syd passer, får Nord vanskeligheten med å finne ut om det lønner seg å passe eller melde. Her får vi en merkelig paradoks. Fordi Nord ikke regnet hånden sin god nok til å melde på tottrinnet, kan han bli tvunget til å overveie om det er nødvendig å melde på tretrinnet. Men det må da være langt farligere, det må uten tvil lønne seg å vise styrken sin på et lavere trinn, når man har anledning til det.

♦

Det er derfor etter hvert blitt til at sterke spillere melder som om det ikke var meldt i mellomhånden, vel og merke om det kan skje på samme trinn. Med en hånd som:

♠ 9 7 ♥ D 8 4 ♦ E 7 6 5 2 ♣ 9 6 3

vil man løfte en hjerter hos makker til to, om motstanderne forholder seg tause. Derfor er det også riktig å løfte om det kommer en spar eller to kløver i mellomhånden. Det ene er ikke det spor farligere enn det andre.

Det kan imidlertid dukke opp situasjoner som blir annerledes fordi motstanderne melder høyere enn den naturlige meldingen De ville ha avgitt:

♠ D 8 7 ♥ 5 3 ♦ E K kn 7 5 ♣ 8 6 4

Makker åpner med en spar, og De tenker på å melde to ruter. Før De kommer så langt, hører De imidlertid to hjerter til høyre for Dem, og nå er to ruter ikke lenger aktuelt. De er derfor nødt til å melde

to spar, det er det eneste brukbare alternativet. Tre ruter er for meget av det gode, det vil i praksis si det samme som å kreve til utgang, og det er De ikke sterk nok til.

Nå endrer vi kortene en tanke, slik:

♠ D 8 7 5 ♥ 5 3 ♦ E K kn 7 5 ♣ 8 6

De har fått en spar mer og en kløver mindre. Skal De fremdeles melde to spar? Nei, det vil være å drive det litt for langt. Bytt spardamen med kongen så vil De være i stand til å hoppe til tre spar, og det er det De bør gjøre nå også. De tøyte Dem en tanke for å få gitt riktig beskjed, idet De håper at makker ikke har absolutt minimum til åpning, og at han på den andre siden ikke har nøyaktig så meget at det poenget De mangler, betyr bet i en slem.

I denne forbindelsen kan det forresten være aktuelt å tittle litt på engelsk meldeteknikk, hvor en dobbelt høyning av åpningsfargen ikke er krav. Det er etter min oppfatning en meget god melding, og så vidt jeg kan skjønne er det bare dovenskap som gjør at ingen av våre teoretikere for alvor har tatt opp spørsmålet om å innføre denne meldingen i vårt system.

Den dobbelte høyningen som krav har i grunnen svært få fordeler. Som regel inneholder meldingen en singleton, og det vil derfor i de fleste tilfelle være mer fordelaktig å vise en ny farge først og etterpå gå rett i utgang i makkers farge. Om De sitter med:

♠ D 9 7 5 ♥ 4 ♦ E K kn 7 3 ♣ 9 5 3

har De etter makkers sparåpning rett til å melde tre spar. Men med tanke på en eventuell slem gjør De det lettere ved først å vise ruterne og etterpå melde fire spar. På den andre siden er det selvsagt av verdi å vise ruterne med en hånd som denne også:

♠ D 9 7 5 ♥ 4 ♦ E D 8 7 3 ♣ 9 5 3

Det kan være like aktuelt for makker å vite om ruterfargen her. Men det er andre ting som spiller inn — det sperrende momentet. Hvis De etter makkers åpning — uten melding hos nestemann — sier to ruter, er det fare for innblanding med to hjerter. Derimot vil tre spar skyte mot-

standerne ut. Det er nettopp disse hoppmeldingene engelskmennene scorer så stort på i internasjonale turneringer. Meldingene blir kjørt opp på et blunk, slik at de stakkars motstanderne ikke får sjansen til å komme til.

Nå er spørsmålet om det ikke kan være aktuelt å skyte ut motstanderne med den første hånden også, der hvor man er sterk nok til å kreve utgang. Jo, selvsagt. Men det er nå en gang et faktum at det er mindre fare for innblanding dess sterkere man selv er. Derfor er det ikke tvil om at hvis man har valg mellom å sperre motstanderne med 11—13 eller med 13—16 poeng, er det første å foretrekke.

Dette var en liten avvikelse fra det vi holdt på med. Men etter innblanding fra mellombånden treffer vi midt i det sterkeste feltet hos de moderate dobbelte hoppmeldingene. Hvor fint er det ikke å kunne vise styrken sin presist med tre spar etter at makker har åpnet med en spar, mellombånden har meldt to ruter og man selv sitter med:

♠ D 9 7 5 ♥ 9 7 2 ♦ 8 4 ♣ E K 8 5

Denne hånden ville De ellers ha vært nødt til å prestere med to spar, og det er ikke det spor morsomt.

For ordens skyld gjør jeg oppmerksom på at jeg ikke anbefaler den samme, engelske veien når det gjelder hoppmelding i grand etter makkers åpningsmelding. To grand som krav etter at makker har åpnet for eksempel med en hjerter, er en ypperlig melding som i et blunk gir klar beskjed. Balansert fordeling med 13—15 poeng, og hele tretrinnet er ledig for åpneren i tilfelle han vil prate nærmere om fargene. Engelskmennene har artskillige vanskeligheter med sin to grand, som ligger på 10—12 poeng. Jeg skal ikke komme nærmere inn på dette denne gangen, men vil bare markere at min uttalelse til fordel for at dobbelt høyning ikke skal være krav, ikke må tas til inntekt for det samme synet på to grand.

Enkelte ganger får svarhånden vanskeligheter fordi styrken tilsier en melding, mens man faktisk ikke har noen god melding for hånden. De kan for eksempel sitte med:

♠ K 8 5 3 ♥ E D ♦ 9 8 5 ♣ D 8 5 2

Makker åpner med en hjerter og det kommer to ruter i mellombånden.

Ett er sikkert, og det er at pass ikke er bra. De sitter med 11 honnørpoeng og må markere at De virkelig har noe å fare med.

På den andre siden er det ikke morsomt hverken med to spar eller tre kløver, og to grand uten spar av ruterstopper er heller ikke bra. Tilbake blir to hjerter. De har bare to trumf, og det står ikke i noen lærebok at man har lov til å støtte på to trumf når makker bare har meldt fargen en gang. Men De er i en tvangssituasjon og må foreta Dem noe. Hvis De absolutt vil melde to spar eller tre kløver, så er det iallfall en trøst, det er langt bedre enn å passe.

♠ K 8 5 3 ♥ E 5 ♦ D 9 8 ♣ D 8 5 2

Etter det samme meldingsforløpet bør De her doble. Det er absolutt ikke ideelle doblingskort, men det er bedre enn noen annen melding som er for hånden. To grand er det eneste brukbare alternativet, men en dobling er bedre.

♠ 9 5 ♥ E kn 9 7 4 ♦ D 8 5 ♣ 9 7 2

Makker åpner med en ruter, og det kommer en spar i mellomhånden. To hjerter er selvsagt alt for farlig, og De ser Dem om etter muligheter til en annen melding. To ruter lar seg høre, det er ingen ideell melding, men i det minste bedre enn å passe.

♦

Hvis det kommer en dobling i mellomhånden, er saken klar når det gjelder styrkevisende meldinger. De redobler med enhver balansert hånd, og hopper i ny farge med en sterk fordelingshånd hvor De ikke ønsker innblanding.

♠ 9 ♥ E D kn 7 5 ♦ K D 10 4 ♣ 8 6 5

Deres makker åpner med en ruter og nestemann dobler. De og makket er i farsonen, motparten utenfor.

De er sterk nok til å redoble, men det er et spørsmål om det lønner seg. En redobling tvinger fram en sparmelding hos motstanderne, og så vidt De kan se, er det ikke lønrende å straffedoble motstanderne i spar. Selv fire spar er kanskje ikke kompensasjon for utgangen, som bør kunne vinnes enten i hjerter eller ruter. De melder derfor to hjerter, en melding som viser minst fem kort i fargen, og som er krav for en runde. Hvis ikke makker viser interesse for hjerter, går De senere over i ruter.

♠ K D 8 5 ♥ 4 ♦ E kn 9 7 ♣ D 8 5 4

Deres makker åpner med en spar og nestemann dobler. Her er det samme problemet igjen, De er ikke det spor interessert i å redoble fordi det vil tvinge fram en hjertermelding fra motstanderne. De kan selvsagt hoppe til tre ruter, men det finnes også en annen, god melding. Siden motstanderne har vist styrke nok til en opplysende dobling, er sjansen for en slem blitt langt mindre. Derfor kan det være en ide å kamuflere kortene ved å melde fire spar. Så lenge det ikke er slem i kortene, er det ikke så farlig om De villeder makker. Han vil selvsagt plasere Dem på noe helt annet, men han vil få korrigert oppfatningen sin når kortene kommer på bordet, og det rekker.

For øvrig har det etter dobling i mellomhånden hos mange spillere innsneket seg en regel om at pass kan være en styrkevisende melding. Det var kanskje noe som talte for dette den gangen man ubetinget kunne stole på motstandernes meldinger, men det er ikke slik lenger. Hvis De har:

♠ 9 7 ♥ D 8 5 3 ♦ K kn 8 4 ♣ D 8 7

er det ikke lenger det spor lukrativt å melde pass om makker åpner med en spar og nestemann passer. De får bare to kløver til venstre for Dem og tre kløver til høyre, og så kan De sitte der og gjette om det lønner seg å klyve inn og risikere halsen eller ikke.

Faren ved å melde slik er at åpneren ikke i tide får rede på hva De har. Det kan være fint å vite at pass betyr en balansert hånd med 8–10 honnørpoeng, men uheldigvis betyr det også en hånd med null honnørpoeng. Derfor vil en pass frata åpneren sjansen til å melde en gang til, han svever jo helt i det uvisse, og hvis motstanderne kjører opp får svarhånden det vanskelig han også. Det er langt bedre å melde med en gang, og la pass gi uttrykk for svakhet og ingen ting annet. Tvetydige passmeldinger kan bli dyre.

♦

Dette får være nok for denne gangen. Fremdeles ber jeg Dem skrive hvis det er noe som er uklart, kanskje jeg kan ta det opp i en senere artikkel om det har almen interesse.

♦

Sett og hørt

Nils Steen.

Redaktøren har utstyrt meg med denne spalten, med rett til å skrive om litt av hvert innen bridgen, ting jeg kan ha sett og hørt i den siste tiden, eller eventuelt tidligere.

Jeg vil begynne med noen betraktninger om åpning med to eller tre grand på en gående klagfarge — fortrinnsvis i kløver eller ruter — som er blitt så moderne i mange systemer i den siste tiden. Ett av de ubesvarte spørsmålene i denne forbindelsen er hva man skal gjøre hvis kontrakten blir straffedoblet. Det har vært hevdet fra flere hold at man bare må late som ingen ting og la kontrakten stå. Det er en god del som taler for dette. Hvis man først flykter over i fire kløver eller ruter om tre grand blir doblen, vil doblingene komme hyppigere. Ingen motspiller er egentlig begeistret for å spille mot slike kontrakter på tre grand. Det er så fort å gjette galt i utspillet og gi spilleren masser av stikk før man slipper inn igjen.

Men på den andre siden kan slike doblinger føre til katastrofale tall i regnskapet. I en parturnering er det kanskje ikke så farlig — det kan ikke bli mer enn en bunn — men i lagkamp eller robber kan det bli dyrt nok. Jeg skal i denne forbindelsen berette om to spill som var dyre. Det første var dette:

♠ E 8 3	♠ D kn 10 7 6 5
♥ E K D kn 5 4 2	♥ 10 9 7
♦ 6	♦ kn 9
♣ 3 2	♣ 9 4

♠ K 9	♠ D kn 10 7 6 5
♥ 8	♥ 10 9 7
♦ E D 7	♦ kn 9
♣ E K D kn 10 8 5	♣ 9 4

♠ 4 2	♠ D kn 10 7 6 5
♥ 6 3	♥ 10 9 7
♦ K 10 8 5 4 3 2	♦ kn 9
♣ 7 6	♣ 9 4

♠ E 8 3	♠ D kn 10 7 6 5
♥ E K D kn 5 4 2	♥ 10 9 7
♦ 6	♦ kn 9
♣ 3 2	♣ 9 4

♠ K 9	♠ D kn 10 7 6 5
♥ 8	♥ 10 9 7
♦ E D 7	♦ kn 9
♣ E K D kn 10 8 5	♣ 9 4

Øst—Vest i sonen.

Syd åpnet med tre grand, som Vest doblen. Tro mot prinsippet om ikke å la

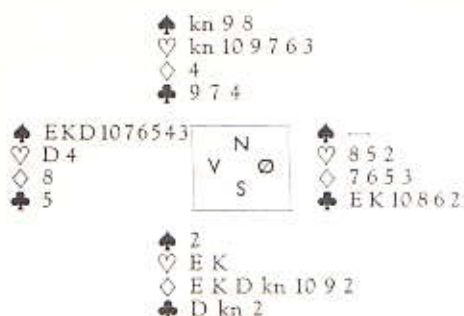
seg skremme bort av en dobling, valgte Syd å passe i det håp at han, som var utenfor sonen, ikke skulle gå flere beten enn at det motstanderne kunne vinne i egen kontrakt, ville oppveie tapet. Slik var det nok også gått hvis ikke Vest hadde vært temmelig oppfinnsom.

Vest startet med esset og kongen i hjerter, og tok seg så en pause for å studere kortene. Det er det vel ikke mange som gjør, i det minste ikke i denne situasjonen. Men kommer en eneste høy hjerter til, blir det ikke mer enn 700 i beten. Det er nok en tanke over det Øst—Vest kan få i egen kontrakt, men det var lagkamp som ble spilt, og Vest var ute etter å tjene stort. Og han fant løsningen, hjerter fem i det tredje sticket, og Øst kom inn. Han ble overrasket over å bli satt inn på en slik måte, uten å ha en eneste hjerter å kunne returnere, men fant snart ut at makker ville ha et gjennomspill. Spørsmålet om hvor skaffet ingen vanskeligheter. Det kunne ikke være ruter, det fortalte blindemanns kort. Heller ikke kunne det være kløver, det måtte være Syds farge. Altså spar! Og nå ble Øst virkelig begeistret over sin makker, som hadde regnet ut at det var store sjanser for en langfarge i spar på den andre siden, og tok med sjansen for å få etablert denne fargen, Øst spilte derfor spar dame tilbake, og resultatet ble som De ser, tretten stikk for Øst—Vest, 1700 i beten.

Motspillet er uhyre enkelt, men å se det er ikke fullt så enkelt.

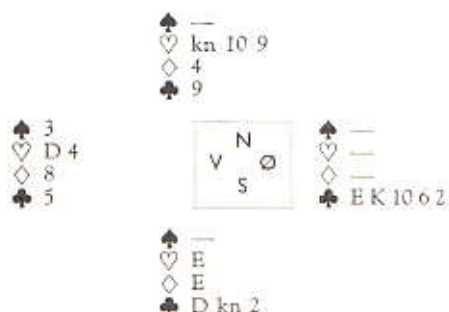
Spillet er for øvrig også typisk for grandkontraktens usikkerhet. Gi Syd hjerter-esset i stedet for återen, og den ene honnøren vil gi en forskjell på *tolv* stikk, eller endog tretten hvis ikke Vest tar sparesset i utspillet. Snakk om hvilken verdi et ess kan ha.

Det andre spillet jeg nevnte, var det følgende:

Syd åpnet med tre grand denne gangen også, og Vest doblet. Som sin forgjenger ville ikke Syd ta ut, han stolte på at sparene skulle ta slutt før noen alvorlig katastrofe intrådte. Men han skulle bli skuffet, også han skulle få tømme nederlagets kalk helt til bunns.

Vest startet selvsagt med masser av spar. Øst la styrke i kløver, og forholdt seg etterpå avventende idet han kastet hjerter og ruter alt han kunne. Syd måtte også fort begynne å kaste stående ruter, og da den åttende sparen var innkassert, ble posisjonen følgende:

På den niende sparen fikk Syd vanskeligheter for alvor. Han bestemte seg til slutt til å kaste hjerteresset og overlate til bordet å holde denne fargen. Men det hjalp ikke, fra Vest kom ubønnhørlig hjerter dame, og Syd var i vanskeligheter på ny. Til slutt bestemte han seg til å ofre ruteresset, han hadde ikke full telling på fargen og håpet det skulle være det siste kortet. (Ikke fordi det blir noe bedre om han kaster kløver).

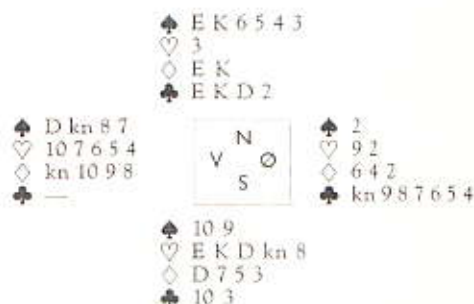
Syd hadde en absolutt gående farge, men måtte likevel oppleve at motstanderne var de eneste som kunne få stikk i den, og det på en stakkars åtter singel.

La nå ikke moralen av disse to spillene være at man ikke må la en dobbelt tre grand på langfarge bli stående. Det kan sikkert konstrueres langt flere hender hvor det er dumt å ta ut. Men man må i det minste være oppmerksom på at det kan være dyrt, en gang i blant.

Og i spillet ovenfor, det siste jeg nevnte, ble det dyrt. Det var som nevnt lagkamp, og Øst—Vest var i faresonen. Syds lag hadde en pen ledelse ved halvtid, og han glemte den gamle lekser om at et lag som leder stort, ikke skal gå inn for svingspill i annen omgang. Ved det andre bordet spilte Vest fire spar og gikk bet. Det var så enkelt så. Nord begynte med sin single ruter og Syd fikk for nieren. Deretter kom esset og kongen i hjerter, fulgt av ruteresset, og hvordan Vest enn bar seg ad, måtte Nord få for spar knekt. Ni doblete beten utenfor sonen ved det ene bordet og en udoblet i sonen ved det andre ga til sammen 1800 poeng, som igjen ble 11 matchpoeng, og tapt kamp, viste det seg til slutt.

Men la oss ikke bare prate om svingspill. *Coup de luxe* er en spillemåte som er uhyre elegant når den forekommer, og jeg skal gi et eksempel på anvendelsen av *coup*:

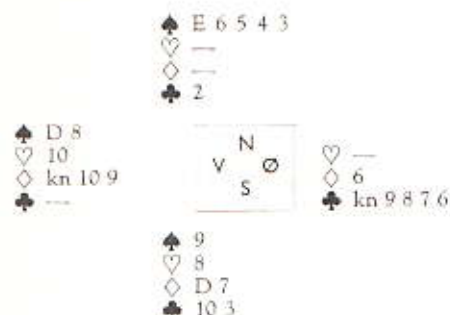
Seks grand som Syd byr ikke på det spor vanskeligheter hvis ikke hjerter kommer ut. Men da ser det også ut til å være en håpløs affære. Det mente imidlertid ikke den Syd som førte kortene da spillet forekom. Han hadde slett ikke til hensikt å gi opp før beten var et faktum, og han fant virkelig den fordelingen som skulle til. Ser De hvordan?

På de fire høye hjerterne forsvant esset, kongen og damen i kløver. Deretter kom esset i spar og esset og kongen i ruter. Etterpå spilte Syd en kløver fra bordet, og Øst gikk på med knekten. Han hadde imidlertid ikke annet enn ruter og kløver igjen, og måtte sette Syd inn.

Men dette gir jo bare elleve stikk, sier De? Nei da, når Syd hadde innkassert de to stikkene sine, var Vest ettertrykkelig skvist — det er derfor Syd bare måtte ta en sparihonnør og håpe på at Øst bare hadde en singelton i fargen.

De ser kanskje ikke skvisen, sier De. Vel. Når Syd trekker kløver to fra bordet, er stillingen:

Syd spiller som nevnt kløver to, og Øst går på med knekten. La oss si han spiller ruter tilbake til Syds dame. Så kommer kløver ti. Vest, som la ruter ni på den første kløveren, er nå fanget i en progressiv skvis, og kan ikke gjøre noe fra eller til.

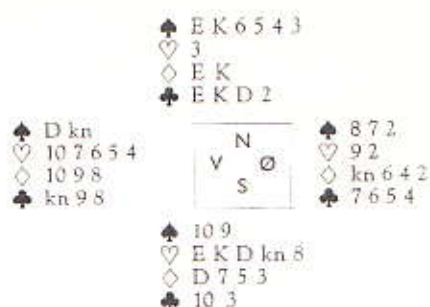
Vest var så pass til kar at han komplimenterte Syd med en elegant spilleføring. Men han hadde også litt å si til sin makker:

— Hvis du ikke hadde tatt kløver knekt, men latt Syd få for tieren i første kløverstikk, ville jeg aldri blitt skvist, sa han. Og det var sann tale.

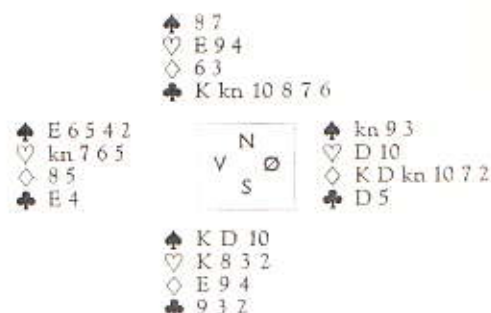
Spillet er nesten for fint til å være sant. Men det er det. Vel og merke en del, nemlig Nord—Syds kort. Hele fordelingen var imidlertid, dessverre for Syd—følgende:

Se øverst n. spalte.

og den arme sydspilleren som hadde håpet på ros opp i skyene, fikk i stedet grov kjeft fordi han gikk tre betar i en kontrakt som kunne legges opp ved å avgi et stikk i spar.

Noen moral ble det dessverre ikke denne gangen heller, kanskje bortsett fra at man ikke skal spille for fint. A propos coup de luxe, jeg så en gang også en motspiller som var uheldig i den retningen:

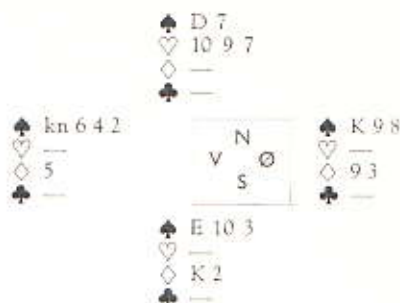
Syd spilte tre grand og Vest begynte med ruter åtte. Syd holdt esset tilbake til tredje gangen, og nå gjorde Vest virkelig et mesterverk. Han fant ut at hvis ikke noe skjedde, ville Syd spille på den eneste mulige sjansen, nemlig kløveresset hos Vest. Det ville da være naturlig å spille kløver til kongen og en ny kløver, og Øst ville aldri komme inn.

Men Vest fant mottrekket, han lempet kløveresset. Og nå kunne ikke Syd hindre Øst i å komme inn, hvis han ville ha mer enn ett stikk i kløver.

Vest var virkelig stolt av seg selv, inntil han oppdaget at det bare var i hans fantasi kortene satt som de gjorde. I virkeligheten var fordelingen:

Se øverst n. side.

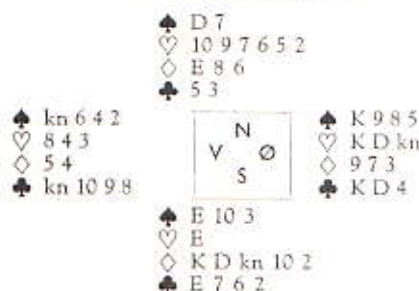
og etter Vests «elegante» avblokering av kløveresset rullet Syd inn ti stikk så lett som bare det. Som kortene sitter, kan det

bli vanskelig å finne noe annet motspill som gir Syd kontrakten, spar ut gir også flere betes.

Og så skal vi til slutt ta med et spill som vel må sies å være ganske pent:

Etter kløveråpning i Øst havnet Syd i fem ruter, og Vest begynte med kløver knekt. Den fikk han beholde, og han skiftet til ruter, men det var for sent. Syd stakk på egen hånd, tok hjerteresset og kløveresset, stjal en kløver, gikk hjem på hjerterstjeling, stjal en kløver til med trumfesset og gikk hjem igjen med en ny hjerterstjeling. Nå kunne Syd peile inn Østs kort med omtrent hundre prosents sikkerhet. Han hadde vist tre hjerter og tre kløver, og siden han hadde åpnet med en kløver, måtte han ha minst tre ruter. Ellers ville han måtte ha fem spar, og kortfargeåpningen i kløver ville vært uforståelig. Siden Syd også kunne plasere Øst på sparkongen, mente han at han nå hadde sikkert spill.

Stillingen var:

Se øverst n. spalte.

Legg merke til at Syd omhyggelig hadde gjemt rutertoeren. Nå fortsatte han med kongen i ruter, og deretter kom toeren. Øst

kom inn og måtte spille spar, og Syd fikk inntøst til bordets hjerterfarge.

«Jeg visste Øst var en hyggelig kar,» bemerket Syd etterpå. «Når jeg ga ham et lite stikk i trumf, ville han svare med å gi meg inntøst på bordet».

Det hadde imidlertid vært to sjanser til å bete, selv om ingen av dem er lette å se. Den første sjansen er ruter ut i første stikk, og den andre er at Øst lempet ruternieren sin når Syd stjeler den fjerde kløveren med ruter ess. Men det er kanskje drøyt å forlange at motspillerne skal se det.

ROLF BØE:

BRIDGE UTEN TÅRER

Skrevet både for eksperter og den alminnelige spilleren. Eksperten får en utmerket innføring i det moderne poengsystemet, mens den alminnelige spilleren får en uhyre klar og enkel oversikt over det moderne meldesystemet.

Pris innbundet kr. 12,50
hos bokhandlerne.

A. M. HANCHES FORLAG

SPILLEPRØVER

Dette er spilleprøver av en art som en rutinert spiller vil ta ved bridgebordet. Gjør et forsøk selv før De tar en titt på våre løsninger, som finnes på side....

I

♠ E 7 5 4
♥ kn 2
♦ 6 4
♣ K 6 5 4 2

♠ 9 2
♥ E K 7 5
♦ E 10 3
♣ E D 9 8

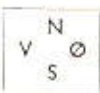
Syd spiller tre grand etter følgende meldeserie:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 gr.	2 ♣	2 gr.	pass
3 gr.	pass	pass	pass

Vest begynner med sparkongen. Hvordan bør Syd spille?

II

♠ K kn 3
♥ E K 6 4 3
♦ K kn 10 4
♣ E

♠ D 9 8
♥ 7 2
♦ D 9 3
♣ K D 10 9 5

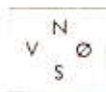
Syd spiller tre grand etter følgende meldinger:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♥	pass	1 gr.	pass
3 ♥	Dobl.	3 gr.	pass
pass	pass		

Vest begynner med hjerter ti. Tre ruter ville nok vært en bedre melding hos Nord i annen runde, men det har ingen ting med saken å gjøre denne gangen. Hvordan bør Syd spille?

III

♠ 6 4 3
♥ E 8 7 6 5
♦ E 9 5
♣ 3 2

♠ E K kn 10 7 5
♥ K kn
♦ K D 3
♣ E D

Syd spiller seks spar etter følgende meldinger:

Syd	Vest	Nord	Øst
2 ♣	pass	2 ♥	pass
2 ♣	pass	3 ♠	pass
4 gr.	pass	5 gr.	pass
6 ♣	pass	pass	pass

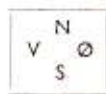
Dette er engelsk meldeteknikk. Syds to kløver er krav til utgang. Fire grand er Culbertsons, som viser to ess og en meldt konge, og Nord viser de to andre essene.

Vest begynner med ruter knekt. Syd stikker, så følger esset og kongen i spar. Andre gangen viser Øst renons og legger en liten kløver.

Hvordan bør Syd spille? Denne er ikke lett.

IV

♠ 9 7
♥ kn 10 9 4
♦ K 8 2
♣ 7 6 5 4

♠ E K D kn 10 8 4
♥ —
♦ E 5 3
♣ 10 8 3

Syd spiller fire spar etter følgende meldinger:

Nord	Øst	Syd	Vest
pass	pass	4 ♠	pass
pass	pass		

En slik melding som Syds er ikke dum når makker har passet. Sjansen til slem er da svært liten, og fire spar bør gi en fair sjanse hvis makker bare har litt å hjelpe til med. Har han ikke, bør motstanderne ha et spill i kortene.

Vest begynner med hjerteresset (ess fra ess-konge). Hvordan bør Syd spille?

V

♠ E 8 6 5
♥ E 8 5
♦ kn 8 7
♣ E 9 3

	N	
V		Ø
	S	

♠ 4
♥ D 2
♦ E K D 10 9 5 4 2
♣ K 4

Syd spiller syv ruter etter følgende meldinger:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♦	pass	2 gr.	pass
3 ♦	pass	4 ♦	pass
4 gr.	pass	5 ♠	pass
7 ♦	pass	pass	pass

Vest begynner med hjerter ti. Hvordan bør Syd spille?

VI

Blindemann

♠ 8 7
♥ E D kn
♦ E K 9 4
♣ 6 5 4 2

	N	
V		Ø
	S	

♠ D 9
♥ 8 7 5 4 2
♦ D kn 8 2
♣ K 8

Syd spiller tre grand etter følgende meldeserie:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	pass	1 ♦	pass
1 gr.	pass	3 ♣	pass
3 gr.	pass	pass	pass

Vest begynner med spar fire, Øst tar damen, som han får beholde, og fortsetter med spar ni. Syd prøver tieren. Vest stikker med kongen og gir spar knekt opp.

De sitter Øst. Hvordan tror De motspillet bør føres?

◇

Siden sist

Forts. fra side 2

gikk på med damen, bordet tok esset, og som jeg håpet, kom sekseren seilende fra Øst. Dermed var min åtter og femmer forfremmet til «dobbelthønnør», om jeg kan uttrykke meg slik, og det var bare å gi Vest stikk for kongen. Siden måtte jeg spille på at Øst hadde hjerteresset, og det slo til. Ni stikk.

Hvorfor gikk motspillet slik? Det er forklart med ett eneste ord. *Fordelingskast*. Vest, som satt med K-D-7-3 i spar, hadde ingen ting annet å gjøre enn å legge syveren første gangen fordi han måtte gi beskjed om fargelengden, og med denne syveren forsvant også betesjansen. Det er i det minste ikke bare gull i disse fordelingskastene.

Jeg hadde et lignende tilfelle for noen år siden:

♠ K 5 2
♥ 9 5 3
♦ E K 8 2
♣ 9 7 5

	N	
V		Ø
	S	

♠ E D 10 4
♥ 7 4
♦ 9 6 5 3
♣ E K D

Jeg var havnet i tre grand igjen, fremdeles litt for hardt, om enn ikke fullt så hardt som forrige gangen. Vest begynte med hjerter, motstanderne tok fire stikk i fargen, og så ble det skift til kløver. Fire sparstikk så ut til å være den enkleste veien til seier, så etter å ha tittet litt rundt på de andre fargene, begynte jeg med esset og kongen i spar. Deretter kom toeren fra

bordet, og ingen knekt viste seg hos Øst.

Ja, jeg vet det er en del som kan litt av spilllets matematikk, som sier det skal knipes. Sjansen for 4-2-fordeling er en god del større enn sjansen for 3-3, er påstanden. Det er i og for seg riktig, men det er farlig å kunne litt matematikk, når man ikke kan nok. Poenget er at når 4-2-fordeling forekommer oftere enn 3-3, er det fordi det i den førstnevnte fordelingen både finnes to og fire kort hos Vest, og det siste har vi liten glede av i dette sammenheng. Sjansen for 4-2-fordeling må derfor halveres, før man sammenligner.

Men matematikken er likevel ikke alt, det hender man må spille mot oddsen også. Og her hadde jeg fått en fin ledetråd, begge motspillerne hadde kastet høy-lav i spar. Siden Øst hadde fulgt tredje gangen, måtte det bety fire hos ham og to hos Vest, og begge disse sparene var allerede gått. Følgelig knep jeg med tieren, og vant kontrakten.

Vi skal også litt innom motspill idag, og starter med det følgende:

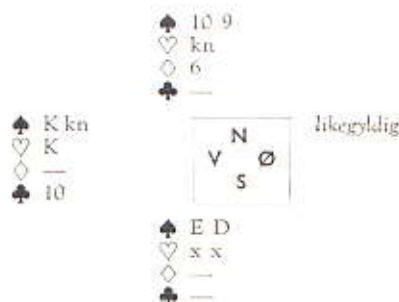
De sitter Vest og skal spille mot tre grand, som er kommet etter følgende meldeserie:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♦	pass	2 ♦	pass
3 gr.	pass	pass	pass

De begynner med kløverkongen. Syd stikker og tar kongen og damen i ruter. Etterpå skifter han til kløver. De tar nieren, og spiller fargen to ganger til. Det kan iallfall ikke skade. Øst la spar to og Syd lempet ruter åtte siste gangen, og de forstår at han opprinnelig satt med K-D-9-8 i fargen og blokerte. Men så er det spørsmålet om hva De skal gjøre nå? Se litt på det før de går videre.

De kan ta fire kløverstikk hvis De vil, men så må De også spille spar eller hjerter. Det er selvsagt ikke sikkert, men vi kan jo siden vi ikke har noe annet å holde oss til, gå ut fra at makker med spar to mener å fortelle han ikke har damen. Har han ikke hjerterdamen heller, er det ikke håp. De er nødt til å gi et stikk i tilbakespillet, og Syd vinner med fem stikk i ruter, ett i kløver, to ess og damen i den fargen De velger å spille i. De må derfor spille på hjerter dame hos Øst, men klarer De å bete for det? Vår Vest klarte det iallfall ikke. Han tok den femte kløveren og fortsatte med hjerter to. Øst hadde ganske riktig damen, men det hjalp ikke. Syd tok ut alle stikkene sine i ruter, og når de tok slutt, satt Vest fullstendig i klemmen. Han var skvist sønder og sammen.

Under diskusjonen etterpå ble det hevdet at Vest ikke burde tatt den femte kløveren, men denne påstanden holder ikke, fordi det faktisk blir en skvis i tre farger. Det er riktig nok bare Vest som har kløver, men han må holde dette kortet hvis han vil ha stikk for det, og det klarer han ikke. Sluttposisjonen blir:

På den siste ruterer legger Syd hjerter, og Vest må legge kløver hvis han fortsatt vil yte motstand. Deretter kommer hjerter, og Vest er inne. Han har bare spar igjen, og må gi Syd resten.

Det er tydeligvis heller ikke modellen. Men det finnes en virkelig drepende variant, hvis man først vil spille på hjerterdamen hos makker. Vest tar alle kløverstikkene sine, og skifter til kongen i hjerter. Dermed blir stopperen i fargen overført til Øst, og de to motspillerne må holde hver sin farge.

Unge Hansen gjør sin entre

Rolf Boe.

Det var kommet en fremmed til den lille byen ved kysten, en lang kar med lyst krøllet hår, noe omkring 25 år gammel. Han var meldt inn i bridgeklubben i den lille byen og fulgte interessert med. Alltid blid var han, men stadig i redsel for ikke å gjøre det bra nok og få kjeft av makker.

Så skulle et lag fra nabobyen komme for å spille kretskamp. Det var en av de siste kampene i sesongen, og laget fra unge Hansens klubb lå nesten på bunnen av B-klassen, med fare for å rykke ned i C. Unge Hansen møtte opp som tilskuers. Det var ingen i den lille byen som kjente ham noe særlig og visste hva han var god for, og derfor var det selvfølgelig ikke tale om å ta ham med på laget.

Kampen ble bedrøvelig, sett fra vertenes side. Motstanderne ledet stort ved pause, og selv om det var tatt inn noe i annen omgang, var det på langt nær nok. Da tre spill gjensto, så den ene av spillerne på klokken sin. «Du verden! ropte han. «Jeg må nok løpe for å nå bussen!» Dermed stakk han av gårde, og hans makker så seg om etter en mulig reserve. Blikket hans falt på unge Hansen. «Kan du?» spurte Nord, og unge Hansen satte seg ivrig på Syds plass. Det første av de tre siste spillene var dette:

♠ 7			
♥ E D 5 4			
♦ K D 10 9			
♣ kn 7 6 5			
♠ K kn 10 9 2	—	♠ E D 8 6 4	
♥ 7 2	N	♥ K 9 3	
♦ E 5 4 3	V	♦ 2	
♣ K 2	S	♣ E D 8 3	
♠ 5 3			
♥ kn 10 8 6			
♦ kn 8 7 6			
♣ 10 9 4			

Med Øst—Vest i sonen åpnet Vest med en spar, og Nord doblet opplysende. Øst, som var av den gamle skolen, bestemte seg til å passe for å høre utviklingen, og unge Hansen i Syd hadde heller ingen ting å

innvende. Det at makker hadde doblet opplysende svevet han i lykkelig uvitenhet om, og han satte seg godt til rette for å vente på makkers utspill. Men Vest var jo ikke ferdig med meldingene.

Saken var klar for ham, unge Hansen måtte ha lang spar. Men Vest hadde jo enda en meldbar farge — to ruter — og denne gangen hadde ikke Nord noe å innvende. Saken var blitt klar for Øst også. Makkers sparåpning måtte være bloff — det hendte en gang i blant de drev med slikt disse karene — og tro mot regelen at når makker bloffer, må han selv bestemme hvor han vil gå bet — meldte Øst pass.

Unge Hansen var blitt stiv av redsel når han hørte Vest melde igjen. Det begynte å demre for ham hva galt han hadde gjort — langt borte syntes han han kunne huske Nord hadde avgitt en dobling — og å passe på en opplysende dobling med dårlige kort var noe av det verste han kunne gjøre — det var han klar over. Men nå var det jo ingen ting å gjøre ved lenger, han fikk resignere og ta den kjeften som kom.

Vest ble temmelig overrasket da han fikk se bordets kort, og sendte unge Hansen et blikk som både røpet ergrelse og beundring. Nord hadde startet med hjerter ess og en hjerter til, og Vest hadde fått for kongen på bordet. Så var det kommet spar, og til slutt lå det markert seks stikk i Nord—Syds retning. Kanskje litt mye, men Vest var ikke helt i humor og så seg ikke riktig om, etter å ha oppdaget at han var gått glipp av seks spar, en kontrakt som ikke kan betes med hjerteresset i Nord.

Nord strålte opp over hele ansiktet og komplimenterte unge Hansen med den mest elegante bloffmeldingen han hadde sett. Og unge Hansen selv? Han så ut som et levende spørsmålstegn! Hvilken bloffmelding hadde han levert? Og hvor ble det av kjeften for å passe på makkers opplysende dobling? Han forsto ingen ting, men når Nord var fornøyd, kunne nok unge Hansen være det også.

Det neste spillet var også stort, og her fikk leserne demonstrert «unge Hansens coup». Hva det består i — vel, De får følge med:

♠ D 9 8 7	♠ E kn 6 3	♠ 4 2
♥ kn 10 9 8	♥ E K 6 3	♥ 7 5 2
♦ kn 3	♦ D 4	♦ 10 9 7 5 2
♣ 7 4 3	♣ K D 5	♣ kn 10 9

♠ K 10 5	N	♠ 4 2
♥ D 4	V	♥ 7 5 2
♦ E K 8 6	S	♦ 10 9 7 5 2
♣ E 8 6 2	O	♣ kn 10 9

Unge Hansen åpnet med en grand, og Nord meldte to kløver — Stayman. Unge Hansen viste pliktskyldigst sparfargen sin, hvorefter Nord kjørte i været, og ga seg ikke før syv spar var meldt.

Vest startet med hjerter knekt, og først nå fikk unge Hansen øye på det som han trodde var spartoeren, men som i virkeligheten var kløvertøeren. Han ble sittende helt i trance, nå ville det vel bli kjeft å få når han ikke engang kunne holde orden på kortene sine, og dette måtte jo ende med katastrofe. Nå fikk han vel ikke engang være medlem av klubben mer, og unge Hansen så fram til en lang rekke, kjedelige aftener hjemme på hybelen sin. For dette kunne vel aldri tilgis.

«Du får spille,» sa Nord endelig, og unge Hansen mannet seg opp til å stikke med hjerterdamen og spille spar fem. Da Vest bidro med syveren, forlangte unge Hansen knekten på bordet, og den holdt. Deretter kom spar tre tilbake. Helt forskrekket som unge Hansen var, hadde han allerede glemt at han hadde tatt sparfinessen, og derfor tok han den en gang til. Vests åtter lå allerede i luften da han fikk se tieren, og han gjorde et forgjeves forsøk på å få den tilbake igjen, men det var for sent. «Hva i all verden var det for slags spill? Tok Syd virkelig tieren?»

Vest så virkelig ulykkelig ut, omtrent som en bikkje som har fått juling, og hans makker tilkastet ham et lynende blikk. Men Vest var helt oppgitt, noe lignende

hadde han aldri vært utsatt for, en så tåpelig spilleføring var det jo nesten umulig å gardere seg mot, spesielt når det gikk litt fort.

Den resterende delen av spillet var ikke vanskelig, og Nord strålte som en sol over hele ansiktet da de tretten stikkene var et faktum. Det var ikke måte på lovordene som strømmet inn over unge Hansen. Selv forsto han enda mindre enn han noen gang tidligere hadde gjort, og det sier ikke lite. Men redselen og den uhyggelige følelsen han nettopp hadde hatt, forsvant jo etter hvert som Nord strømmet over med superlativer, og det var med godt mot han grep etter kortene i neste mappe — den siste.

Lagkameratene ved det andre bordet var nå ferdig, og kom inn for å se på. De så temmelig motløse ut når de begynte å se på listen, men de sperret øynene opp da de fikk se de to siste spillene, og uttrykkene lysnet. I dyp spenning tok man opp kortene:

♠ 5	♠ K 9 6	♠ E D kn 10 7 4 3 2
♥ kn 5	♥ K 7 6 3 2	♥ D 10 9
♦ D 10 7 5 3 2	♦ E K 6	♦ 4
♣ 9 6 4 2	♣ 10 5	♣ 8

♠ 8	N	♠ E D kn 10 7 4 3 2
♥ E 8 4	V	♥ D 10 9
♦ kn 9 8	S	♦ 4
♣ E K D kn 7 2	O	♣ 8

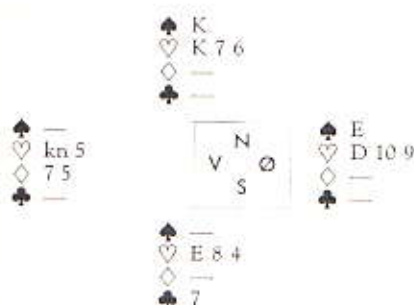
Unge Hansen insisterte så sterkt på en kløverkontrakt at hans makker til slutt lot ham spille seks trekk i denne fargen, og Vest startet med spar fem. Øst fikk for tieren og ga damen opp igjen.

Unge Hansen ble sittende i ren, ublandet skrekk. Skulle han virkelig spille seks kløver med disse kortene? Dette måtte gå galt, og dermed ville kjeften sikkert komme, den som han på en eller annen vidunderlig måte var blitt spart for i de tidligere spillene. Han syntes det var svært leit at han på en slik måte skulle ødelegge for kameratene sine, og . . .

Slik satt han i sine triste tanker, inntil han endelig fant ut at han måtte spille. Samme hvordan det gikk, fikk han ta det som en

mann, han måtte gjennom det akkurat som det ikke er noen vei forbi tannlegen. Og kortgudinnen var tydeligvis på unge Hansens side denne gangen, selv om han ikke egentlig forsto hva som foregikk.

Spardamen ble stjålet med kløvereset. Ruterknekten fulgte, Vest dekket og Nord tok esset. Kløver tilbake, og motstandernes trumf ble trukket ut. Neste kort var ruter åtte, Vest dekket igjen, bordet tok kongen, og selv unge Hansen var klar over at ruter ni sto. Så kom alle trumfene, og før den siste ble spilt, var stillingen:

Svar på spilleprøver.

I

Det er svært fort gjort å gå bet i dette spillet ved bridgebordet. Det er fort å telle seg til ni sikre stikk hvis ikke kløverne skulle sitte helt bort i veggene, innkassere spareset og esset og damen i kløver, og etterpå oppdage at kløver ni blokerer om knekten eller tieren sitter tredje et eller annet sted hos motstanderne. Men har man spilt slik, er det for sent å gjøre noe med dette.

En sikker spillemåte — så lenge ikke kløverne sitter 4-0 — er å la motstanderne beholde stikken for sparkongen. Kommer det skift til en annen farge, er De ovenpå. De trekker fire ganger kløver, og går inn på spareset for å hente den femte. Spiller motstanderne mer spar, må også det andre stikken overlates, og når spar spilles for tredje gangen, benytter De anledningen til å kaste kløver åtte.

Skulle motstanderne skifte etter å ha fått to sparstikk, fortsetter De med esset,

Nå spilte unge Hansen kløver syv, og la hjerter seks på bordet. Øst følte seg sørgelig skvist, og fant som den eneste sjansen at makker kunne ta seg av hjerterfargen. Følgelig la han hjerter ni.

Nå var resten klart, men det visste ikke unge Hansen. Han hadde aldri sett en skvis demonstrert engang, og ante ikke at han nå hadde effektuert en slik rar historie. For ham var det fremdeles håpløst, riktig nok hadde han fått en god del stikk mer enn han hadde trodd, men en bet var nå ikke til å komme utenfor. Derfor tok han kongen og esset i hjerter, og til slutt la han opp hjerter åtte, resignert og fullt villig til å overlate dette stikken til motstanderne. Men til hans store forbauselse var det ingen som ville ha det!

Kampen var vunnet med 5 poeng, nok til seier, og det er vel lett forståelig at unge Hansen ble aftenes helt i den lille byen. At han selv ikke forsto noe, kunne ikke ødelegge gleden. Beskjeden kar, var byens dom.

damen og kongen i kløver, og så tar De spareset og kaster kløver åtte.

II

Det er fare for at Øst har fem hjerter, og hvis en av motstanderne stopper kløverfargen, hvilket vel ikke er urimelig, vil det bli bet. Men det er en bra metode til å hindre Øst i å utvikle hjerterne sine, nemlig å la tieren beholde stikken. Hvis Øst ikke tar over, må Vest skifte farge, og De får et tempo til å utvikle stikk i spar og ruter. Og hvis Øst skulle stikke over med hjerter knekt og gi fargen opp igjen, vil sekseren på bordet plutselig bli stopper, slik at motstanderne bare får to stikk i hjerter.

Skulle Vest tross alt sitte med to hjerter, spiller det ingen rolle. Da sitter fargen 4-2, og det er aldri fare for å tape mer enn to stikk.

III

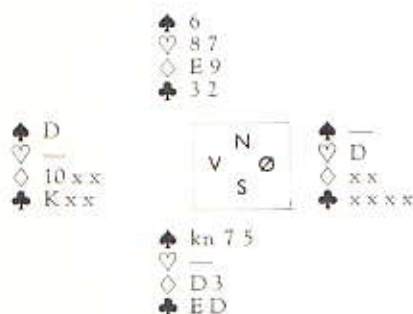
De har selvfølgelig kløverfinessen, men det bør være den siste utveien. Før De prøver den må De undersøke de mulig-

hetene hjerterfargen gir. De fortsetter derfor med kongen og esset i hjerter, og stjeler en hjerter. Sitter fargen 3—3, er alt over, men hvis den sitter 4—2 mangler en inntøst på bordet til å utnytte hjerterne.

De finner kanskje ut at det går an å ta den unødige finessen i ruter, og på den måten skaffe en ekstra inntøst, og husker stolt at Vest begynte med ruter knekt, som markerer tieren ved siden.

Det er vel og bra, skjønt De vil komme til å se dum ut hvis det viser seg at Øst sitter både med rutertieren og kløverkongen. Da vil De ha funnet den eneste måten å gå i bet på, og det er ikke morsomt. Dessuten kan De risikere at en god Vest-spiller setter i ruter ti når De trekker treren fra bordet, og derved er De like langt. Da er det bedre rett og slett å sette Vest inn på trumf. Situasjonen er etter at en hjerter er stjålet, utviklet seg til:

De spiller altså som nevnt spar, og Vest kommer inn. Han kan ikke gi kløver tilbake, da er jo alt over, og må spille ruter. Hvis han trekker tieren, stikker De med esset på bordet og kaster damen selv, og har en ny inntøst i nieren. Spiller Vest liten ruter, kniper De med nieren på bordet, og hvis ikke Øst kan stikke, legger De treren selv. I begge tilfelle har De fått den ekstra inntøsten som gjør at hjerter åtte lar seg etablere. Denne spillemåten har dessuten den fordel at den dekker det tilfelle hvor Øst har ruter ti og kløverkongen.

Det spiller ingen rolle om det er Vest som har den siste hjerteren. Hvis han i diagrammet overfor sitter med hjerter dame og en ruter eller en kløver mindre, er han like solgt når han kommer inn. Spiller

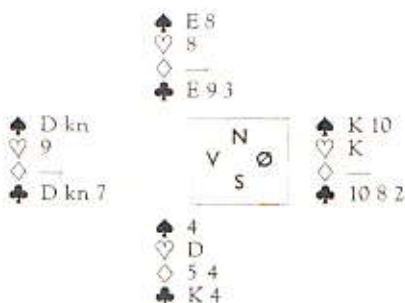
han hjerter, stjeler De og har ruteresset som inntøst til den etablerte hjerteren.

IV

Hjerterutspillet gir en sjanse hvis ikke Vest sitter med alle de tre høye honnørene. Men det gjelder å være meget omhyggelig med inntøstene. De stjeler med spar ti, og spiller spar åtte, som bordet stikker med nieren. Deretter følger hjerter knekt, og hvis Øst ikke stikker, legger De selv en kløver. Vest får for kongen og spiller vel tre ganger kløver. Syd tar stikket med spar knekt og fortsetter med spar fire til syveren. Deretter kommer hjerter ti, og Øst må på med damen. Syd stjeler og trumfer videre hvis det er nødvendig. Deretter blir bordet satt inn på ruterkongen, og rutertaperen forsvinner på hjerter ni.

V

Det ser ikke lett ut, men det er likevel mulig å vinne ved en såkalt total skvis, hvis det går an å peile fordelingen og motstanderne ikke klarer å få Dem helt på villspor. De kan kanskje plasere Vest på hjerter ni og Øst på kongen og knekten, og med det i minne setter vi i gang. Hjerter ess tar stikket, hvorefter følger en rekke trumf til stillingen er:

Motstandernes kort kan sitte annerledes, men hovedpoenget er at begge motstanderne holder både spar og kløver.

Syd fortsetter med en ruter til, og Vest legger vel hjerter. Nord gjør det samme, og Øst må gi opp spar eller kløver. Hvis han gir opp spar, følger spar til esset og kløver til kongen. Deretter kommer den siste ruter, og motstanderne er fanget i en alminnelig dobbel skvis, hvor Vest

Forts. side 20.

EKSPERT

KLUBBEN

Løsningene sendes som vennlig Rolf Bøe, Gausterød, Tønsberg, innen 14 dager etter at De har mottatt magasinet. Bruk fortrinnsvis et 25-ares brevkort.

Oppgave nr. 1.

Syd har:

♠ E kn 9 7 5 ♥ E kn 10 8 4 ♦ D 2 ♣ 4

Nord—Syd er i sonen og meldingene er gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♠	pass	2 ♦	pass
2 ♥	pass	2 ♠	pass
?			

Oppgave nr. 2.

Syd har:

♠ K 6 3 ♥ E D 7 5 ♦ K kn 6 4 ♣ E 4

Nord—Syd er i sonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	?	

Oppgave nr. 3.

Syd har:

♠ E D 9 7 5 2 ♥ 8 ♦ E 8 4 ♣ K 7 5

Øst—Vest er i faresonen. Motstanderne spiller Efes, og meldingene er gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♥	pass	1 ♠	?

Oppgave nr. 4.

Syd har:

♠ 9 ♥ 7 5 3 ♦ K D 10 9 8 6 5 ♣ 5 2

Øst—Vest er i faresonen. Motstanderne spiller Vienna, og meldingene er gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 gr.	pass	2 ♦	!

Oppgave nr. 5.

Syd har:

♠ kn 7 5 ♥ 9 4 ♦ E D 8 7 5 ♣ 9 7 2

Nord—Syd er i faresonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	pass	!	

Oppgave nr. 6.

Syd har:

♠ 8 ♥ 7 ♦ D kn 8 7 5 2 ♣ 9 7 5 4 2

Ingen er i sonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♠	2 ♦	pass	pass
2 ♥	pass	!	

De tenker kanskje på å doble to ruter første gangen, men det er ingen god melding. Så skjev som fordelingen er, må en eller annen ta ut, og hvis da makker doubler i tillit til at De har litt styrke også i en annen kontrakt, sitter De nydelig i fellen.

Løsninger til oppgavene i nr. 9.

Oppgave nr. 1.

Syd har:

♠ E kn 7 5 ♥ E K 9 8 6 4 ♦ E kn ♣ 4

Nord—Syd er i sonen og meldingene er gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♥	pass	2 ♦	pass
?			

Tre spar — 10 poeng. To spar — 8 poeng. Tre hjerter — 7 poeng.

Syd har en meget pen fordeling og makker har meldt to over en i en farge hvor han har en god tilpassing. Derfor bør utgangen være sikker ett eller annet sted, og det beste Syd kan gjøre, er å kreve utgang med tre spar. To spar er riktig nok en sterk melding og en melding man uhyre sjelden får pass på, men det kan risikeres, og hvorfor ta noen sjansje. Om Nord har:

♠ 10 9 4 ♥ kn 5 ♦ K D 10 8 6 2 ♣ D 3

vil han ikke være særlig begeistret for videre meldinger, og likevel kan fire hjerter neppe betes.

Oppgave nr. 2.

Syd har:

♠ K 7 5 ♥ D 10 8 6 ♦ E 9 4 ♣ D 6 2

Øst—Vest er i sonen og meldingene er gått:

Vest	Nord	Øst	Syd
1 ♥	Dobl.	1 gr.	Dobl.
pass	2 ♣	pass	!

Pass — 10 poeng. 2 grand — 5 poeng. 3 kløver — 5 poeng.

De sitter med 11 honnorpoeng og jevn fordeling, og har vist styrken Deres ved å straffedoble Østs grandmelding. Når Nord tar ut denne meldingen, og det uten å hoppmelde, kan han ikke ha noen særlig stor styrke. Grunnlaget for doublingen bør selvfølgelig være i orden, men han må være i underkant for å melde som han gjør.

De har selv neppe noe å invitere til utgang på, og det ser ikke ut til at man kan finne en bedre delkontrakt enn to kløver. Derfor er det i grunnen ikke noe mer å føye til, det er bare å passe.

Oppgave nr. 3.

Syd har:

♠ E 9 7 6 4 ♥ E kn 7 5 ♦ 4 ♣ 9 3 2

Ingen er i sonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♦	pass	1 ♠	pass
2 ♣	pass	2 ♥	pass
2 ♠	pass	?	

Pass — 10 poeng. Tre spar — 5 poeng. To grand — 5 poeng.

Heller ikke her er det noen særlig grunn til å tro på utgang, selv om makker har åpnet og De sitter med en hånd som ikke mangler så meget på selv å kunne åpne. Føy til kløverdamen, og De har full adgang til å begynne hvis det er Deres tur først.

Hvis makker hadde meldt en grand andre gangen, og han etterpå ville preferert til to spar, ville vi ha foretrukket en høyning til tre spar. Da ville han ha gitt bud om en balansert fordeling, slik at De vil kunne regne med noe hjelp i fargene Deres. Nå har imidlertid makker ikke meldt grand, han åpnet med ruter og meldte kløver etterpå, og til slutt har han bare preferert spar. Det er slett ikke utenkelig at han har fordelingen 2-2-5-4, og det er ikke noe særlig å bygge på. Vi regner det for langt mer sannsynlig at det blir bet i tre spar enn at fire spar kan ha noen sjanse, og derfor er valget lett.

Oppgave nr. 4.

Syd har:

♠ kn 9 7 6 ♥ E K ♦ K 3 ♣ D 10 7 6 5

Nord—Syd er i sonen og meldingene er gått:

Syd	Vest	Nord	Øst
1 ♣	pass	2 ♦	pass
2 gr.	pass	3 ♠	pass
4 ♠	pass	4 gr.	pass
5 ♦	pass	6 ♣	pass
?			

Pass — 10 poeng. Seks grand — 7 poeng. Seks spar — 5 poeng.

Så lenge det ikke spilles parturnering bør seks kløver være kontrakten her. Makers fordeling bør være noe slikt som 4-1-4-4, og siden han viker unna for en sparkontrakt etter å ha fått støtte i fargen — en støtte som tydelig viser at De har fire kort — er det god grunn til å frykte for at det kan være flere tapere i spar, tapere som kan forsvinne så lenge ikke fargen er trumf. Det kan for eksempel konstrueres følgende hånd hos makker:

♠ K 8 4 2 ♥ — ♦ E D 9 7 5 ♣ E K kn 3

Makker vil med god grunn være redd trumffargen i en sparkontrakt, mens seks kløver bare er avhengig av at spareset sitter riktig plassert. Seks grand er som De ser, heller ikke heldig, idet De er avhengig av at ruterne er fordelt 3—3.

Selvfølgelig behøver ikke makker ha presis de kortene vi trekker opp, men i alle tilfelle bør seks kløver gi en bedre sjanse enn seks spar. Hvis vi flytter en del av Deres egen hjertesstyrke over i spar, kan spørsmålet bli annerledes, men ikke som det sitter.

Oppgave nr. 5.

Syd har:

♠ E D 4 ♥ E kn 2 ♦ K 9 5 ♣ K D 8 4

Øst—Vest er i sonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♣	pass	?	

Fire grand — 10 poeng. To ruter — 10 poeng. Tre grand — 6 poeng. En ruter — 5 poeng. To grand — 4 poeng. Tre kløver — 4 poeng.

Spillere som ikke ser Blackwood i alle meldinger på fire grand, vil her ha en ypperlig anledning til å vise hånden sin presist. En direkte tre grand etter makers fargeåpning gir beskjed om fordelingen 4-3-3-3 og 16—18 honnorpoeng eller 3½—4 honnorstikk, og Syd sitter med den riktige fordelingen, men enda større styrke. Dette markeres tydelig og klart med fire grand, vel og merke hvis makker forstår at det dreier seg om en kvantitativ hoppmelding i grand og ikke spørsmål etter ess. Og det er ikke bruk for Blackwood her — ikke i første melderunde. Det går alltid an å avgi en kravmelding i farge og etterpå spørre etter ess, og så får man samtidig en melding til fra makker for man bestemmer seg.

Fire grand er som nevnt det beste alternativet, men vi har også valgt å gi 10 poeng for to ruter. Det er en melding som gir beskjed om styrken, men det kan bli vanskeligheter med å fortelle om den balanserte fordelingen etterpå. Særlig fordi man heller ikke skal se bort fra muligheten for at den beste kontrakten ligger i ett eller annet antall trekk i kløver. En hoppmelding i ruter, etterfulgt av en kløverbemelding, gir ikke beskjed om den jevneste fordelingen som kan tenkes, og en hoppmelding i ruter etterfulgt av en grandmelding gir ikke beskjed om kløverstøtte. Det gir for så vidt ikke fire grand rett inn heller, men De forteller tross alt om en trekortfarge med honnor i spissen.

Tre grand har fått en del poeng fordi det tross alt bare en en knekt mer enn det normale maksimum. Men to grand kan ikke vente å få poeng. De underslår ved en slik melding minst 4 honnorpoeng — ett ess — og kan ikke få bragt meldingene på rett kjøll etterpå. Hvis De selv skal ta sleminisiativ, blir det gjettværk, og De kan aldri vente at Deres makker skal plasere Dem på så stor styrke som De har etter en slik innledende presentasjon av hånden.

Oppgave nr. 6.

Syd har:

♠ E 10 6 4 3 ♥ D 6 2 ♦ D kn 9 3 ♣ 4

Det spilles parturnering.

Nord—Syd er i sonen og meldingene er gått:

Nord	Øst	Syd	Vest
1 ♥	pass	1 ♠	pass
2 ♦	pass	?	

Fire ruter — 10 poeng. Fem ruter — 8 poeng. Fire hjerter — 8 poeng. Tre hjerter — 7 poeng. Tre ruter — 7 poeng.

De har den helt ideelle tilpasningen, idet alle honnørene Deres ser ut til å være virksomme. Damene og knektene er plasert i farger hvor makker har meldt, og i andre farger har De et ess og en singleton. Derfor må De hoppe minst til firetrinnet.

Men hvorfor skal det hoppes i ruter og ikke i hjerter? Er det ikke parturnering, og er det ikke sannsynlig at makker har fem hjerter. Begge spørsmålene kan besvares med jo. Med 4-4 i de røde fargene er det mer sannsynlig at makker ville ha avgitt en grandmelding andre gangen. Så langt er vi enige. Men saken har andre sider.

For det første er det slett ikke sikkert det bare er spørsmål om utgang, det kan også hende makker er interessert i å spille en slem. Og da kommer straks ruterfargen mer inn i bildet. Hvis makker har:

♠ 7 ♥ E K 8 7 5 ♦ E K 8 4 ♣ 9 5 2

vil det være uhyre enkelt å stjele to kløver i en ruterkontrakt, mens det ikke er så enkelt i en hjerterkontrakt hvis motstanderne skulle finne på å starte i fargen. To av bordets hjerter kan lett forsvinne før det blir tale om stjeling, og dermed byr seks hjerter på atskillige vanskeligheter.

En annen grunn som taler for hoppstøtte i ruter, er at det kan hende makker har fordelingen 1-4-4-4. I så fall vil det være naturlig for ham å melde som han gjør, og da kan fire hjerter være farlig.

Men alle de gangene hvor det bare er tale om utgang. Får man ikke da bunn fordi kontrakten går i ruter i stedet for i hjerter? Nei, vi kommer til en hjerterkontrakt likevel. Med fem hjerter og fire ruter kan nemlig makker selv melde fire hjerter etterpå, han vet også det er parturnering og bør ikke gi opp håpet om en hjerterkontrakt. Der er løsningen, en løsning som svært mange spillere ikke er oppmerksom på.

Svar på spilleprøver.

Forts. fra side 17.

fanges i spar og kløver og Øst i hjerter og kløver.

Legger Øst kløver på den nest siste ruter, følger kløver til esset og kløver til kongen, hvoretter ruter fire fremdeles skviser begge motstanderne.

Slett ikke lett. Det er pent hvis De har klart det. En annen side av saken er at motstanderne har lett for å bete i en slik situasjon hvis de villeder Dem i kastene sine. Hvis Øst for eksempel tidligere har kastet ned til sparkongen singel og har kløver syv igjen, vil han nå narre Dem ved å legge kløver to på den nest siste ruter. Tar De nå esset og kongen i kløver, vil Vest sitte med sparstopperen og Øst med hjerter og kløver, mens bordets innkomst er i spar. Det går ikke bra. Men det er jo ingen ting annet å gjøre enn å sette i gang med skvisen og være så godt på vakt som mulig.

VI

Hvis De tenker Dem godt om, finner De at kløverkongen kanskje er i veien. Hvis Syd har E-D-fjerde i kløver, kan han få tre stikk i fargen uten å slippe Vest inn, ved å spille fra bordet og la Dem beholde stikket når De kommer på med kongen.

Derfor må De få vekk kløverkongen på den tredje sparen. Har Syd E-D-kn i kløver, er den solgt i alle tilfelle, og har Vest noen av disse honnørene, kan kongen kanskje ødelegge og kanskje den ikke spiller noen rolle.

De beste løsningene i nr. 9.

1. premie: Tjerand Randaberg, Randaberg pr. Jæren, 57 poeng.
2. premie: Helge Myhre, Dale i Brævik, 55 poeng.

De beste av de øvrige hadde:

- 55 poeng: Gran Maartmann, Oslo.
- 53 poeng: Ernst Lyngtu, Laksevåg.
- 52 poeng: Leiv Schwingel, Oslo.
- 51 poeng: Odd Masvik, Finnsnes.
- 49 poeng: Odd Dahl, Nesna.
- 48 poeng: Iver Andreassen, Surnadal, Ivar Tangen, Steinkjer.
- 47 poeng: V. B. Nicolaysen, Sarpsborg, Arnfinn Bergemyr, Tveit.
- 45 poeng: «Storeslomp», Oslo, Birger Hagen, Storsjøen.
- 44 poeng: R. Dick Henriksen, Oslo, Einar Vallestad, Bergen.
- 42 poeng: Per Bjørlo, Jørpeland, John G. Boehlke, Oslo, Bjørn Bråthen, Kongsberg, Bjørn Danielsen, Jørpeland, Ørnulf Østensen, Oslo.

For oppgavene i nr. 7 skal Arthur Auklend, Stavanger, ha 47 poeng.